

PRIVESTI BRATE IN SESTRE K JEZUSU

Pastoralna spodbuda slovenskih škofov

»Eden izmed dveh, ki sta slišala Janezove besede in šla za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra. Ta je najprej našel svojega brata Simona in mu rekel: »Našli smo Mesija.« Privedel ga je k Jezusu« (Jn 1,40–42).

Pred desetimi leti končani Plenarni zbor Cerkve na Slovenskem je naročil izdelavo pastoralnega načrta. Plenarnemu zboru je namreč sam bl. papež Janez Pavel II. ob Slomškovi beatifikaciji v mariborski stolnici naročil: »Sinoda predstavlja za Cerkev v Sloveniji zgodovinsko priložnost: poklicana je, da v novih družbenih okoliščinah izdela posodobljen in jasen pastoralni načrt.« Po eni strani tak pastoralni načrt zamuja, po drugi pa lahko rečemo, da smo zanj dovolj zreli šele danes.

Večina spoznanj plenarnega zbora je veljavnih še danes. Nekateri procesi v družbi in Cerkvi pa so šli v drugo smer od pričakovane in želene. Iskanje Boga in religiozni nemir, ki je zaznamoval devetdeseta leta prejšnjega stoletja, je stopilo v ozadje in ni več tako očitno. Plenarni zbor je še s simpatijo pisal o slovenskem človeku, ki »se na novo religiozno prebuja«, danes pa vidimo, da je vse več duhovne brezbriznosti in moralnega relativizma, ki vodi v ateizem. Plenarni zbor je pozval Cerkev k dialoški odprtosti do sodobne družbe, vendar se odklonilen odnos do Cerkve ni spremenil. Smo tudi sicer zelo polarizirana družba. Plenarni zbor je preroško poudaril odločitev za človeka in družbo solidarnosti, kar je okrepilo dobrodelno dejavnost Cerkve, vendar ta ni mogla zavreti socialnega razslojevanja, ker ni imela vpliva na centre družbene moči, ki so pripeljali mlado državo do današnjega poraznega stanja.

Zunanja pripadnost slovenskega človeka Cerkvi v desetletju po plenarnem zboru ni bistveno upadla. Tudi zadnja večja raziskava med mladimi potrjuje, da jih med njimi dve tretjini še vedno čuti pripadnost katoliški Cerkvi. Vendar ta zunanja trdna pripadnost katolištvu ni dovolj, če je ne spremlja notranja in osebna vera v Boga, vera v Jezusa Kristusa, evharistična zavest, zakrament pokore in osebna ter družinska molitev. Na Slovenskem smo v paradoksnem položaju, ko pripada Cerkvi več ljudi, kakor jih veruje v Boga. Mnogi pričakujejo od Kristusove Cerkve zunanje verske usluge, tudi če nimajo več žive vere v Jezusa Kristusa, Božjega Sina in Odrešenika. Ta zunanja pripadnost katolištvu je za nas močan izziv in nujen klic, da ji damo pravo versko in duhovno vsebino.

Vendar tudi za Cerkev na Slovenskem velja, da »Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti« (Rim 8,26). Po plenarnem zboru so se še okrepila različna duhovna gibanja in lokalne laiške skupine: animatorske, dobrodelne, zakonske, molitvene in druge. Okrepila se je splošna zavest odgovornosti vseh za prihodnost vere in Cerkve. Žal nekateri duhovniki še ne razumejo dovolj nujnosti sodelovanja laikov in jih za to ne usposablja z ustreznim oblikovanjem. Kjer pa duhovniki oblikujejo laiške sodelavce, imamo dejavne župnijske pastoralne svete, ki niso samo župnikova pomoč pri praktičnih zadevah, ampak se ukvarjajo z bistvenimi vsebinskimi vprašanji evangelizacije svojega okolja. Tako se kljub težkim časom jedro vernih bratov in sester krepi, kar smo med drugim živo občutili na Slovenskem evharističnem kongresu v Celju. To je pot, ki vodi v prihodnost.

Naša največja skrb torej niso zunanje okoliščine in neugodne družbene razmere. Tudi ne težave z osebjem in strukturami ter vedno večje pomanjkanje duhovnih poklicev. Naša prva in največja skrb je živa in osebna vera v Boga in v njegovega Sina Jezusa Kristusa ter v Svetega Duha, ki navdihuje in opogumlja naše občestvo. Slovenski pastoralni načrt, ki ga s to pastoralno spodbudo sprožamo, bo zato imel naslednji **glavni namen**: Živa občestva Cerkve in njihovi posamezni člani bodo z novo apostolsko gorečnostjo vodili in spremljali brate in sestre k osebni veri, k osebnemu srečanju s Kristusom kot osvobajajoči resnici in polnemu življenju v osrečujoči ljubezni.

Ob tem razglušamo štiri glavne pastoralne smernice:

1. Na področju oznanjevanja bomo vzbudili predevangelizacijske pristope in misijonsko miselnost. Bolj odločno bomo prešli iz poučevanja o veri na prebujanje osebnega odgovora v veri na Božjo ljubezen, ki se nam je razodela v Jezusu Kristusu (kerygma in mistagogija). Vztrajali bomo pri prehodu iz kateheze otrok h katehezi mladine in odraslih, zlasti k družinski katehezi. Cilj je osebna verujoča odločitev za Jezusa Odrešenika, ki se izraža v molitvenem odnosu do njega.
2. V zavesti, da je bogoslužje, v katero vstopamo, Božje delo, ga bomo oblikovali tako, da bo omogočalo živo sodelovanje Božjega ljudstva, hkrati pa krepilo osebno molitev in kontemplacijo ter ohranjalo ljubeče spoštovanje pred skrivnostjo in svetostjo našega Boga.
3. Dejavnost ljubezen do bližnjega je najbolj verodostojno pričevanje naše vere v Božjo ljubezen do vsakega človeka. Zato bomo gojili sočutje in usmiljenje do ljudi v stiski v Cerkvi in zunaj nje ter krepili cerkvene dobrodelne ustanove. Cerkev kot oznanjevalka družbene pravičnosti bo odločno sooblikovala družbo solidarnosti.
4. Kristusa srečamo v občestvu Cerkve in uvajati brate in sestre v življenje skupnosti je najtesneje povezano z živo vero v Kristusa. Na področju graditve skupnosti imajo pastirji odločilno vlogo, da s svojo pastoralno ljubeznijo kot »drugi Kristus« odgovorno in požrtvovalno skrbijo za svoja občestva malih občestev ter zavzeto služijo bratom in sestram za rast njihove vere, upanja in ljubezni.

Slovenskemu pastoralnemu svetu naročamo, da do pomladi 2012 v smislu zgoraj razglašene namena in štirih strateških smernic pripravi dokument, ki bo osnova za nadaljnje načrtovanje po škofijah in župnijah. Telo, ki bo pisalo dokument, bo sestavljeno iz tajništva Slovenskega pastoralnega sveta ter iz ljudi, ki jih bomo za to priložnost imenovali škofje.

Ob tem razglušamo, da pastoralno leto 2012/2013 ne bo imelo posebnega vsebinskega poudarka, temveč bo v celoti posvečeno pastoralnemu načrtovanju po škofijah, župnijah, redovnih skupnostih, ustanovah in gibanjih.

Ljubljana, na god sv. Eme Krške, 27. junija 2011

*msgr. dr. Anton Stres, ljubljanski nadškof metropolit
predsednik Slovenske škofovske konference*